

עלון מס' 424 | פרשת כי תצא | אלול תשפ"ו

שלהבת

מיסודם של הגאון ר' שמשון דוד פנקוס זצוק"ל והגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל

דבר המערכת

תרועה: טו טו טו... אמא אמא אמא...

יום אחד בהיר בחודש אלול, הילד שלי ניסה את מזלו על השופר בביתנו... ניסה לתקוע תקיעה... דווקא הלך טוב... שברים גם הלך... אבל ברגע שהוא הגיע לתרועה משהו שם נתקע... הוא התקשה לעשות את ה- טו טו טו מהר... כמה שהוא ניסה להאיץ הוא לא הצליח... הוא ביקש שאני אעזור לו לעשות טוטוטו מהר... ניסיתי להסביר לו ככה או ככה והוא לא הצליח...

ואז לפתע אמרתי לו בספונטיות... רגע... כמו שאתה יודע להגיד לי אבא אבא אבא אבא...

כן... כשאני שקוע במשהו או שאני מדבר עם איזה מבוגר ואתה רוצה כעת לדבר איתי, ואתה רואה שאני לא איתך... נו... מה אתה עושה?? אתה פותח בדחפור, אבא אבא אבא אבא... נו... ואתה עושה את זה מהר?? אם תעשה טו טו טו באותו מהירות של אבא אבא יש לך תרועה למהדרין...

אשתי שמעה את זה ואמרה: כעת נפל לי האסימון למה נשים לא צריכות לשמוע שופר כל בוקר בשחרית באלול... כי אתם הגברים הולכים לכם לבית הכנסת ושלום על ישראל... אבל אני נשארת פה עם הילדות שעדיין לא התחילו שנת הלימודים, ואמא אמא אמא... וזה תוקע!!! לפעמים זה אפילו שובר... מה שבטוח: זה תרועה לכל השיטות...

אז כן... אותה אמא שכל השנה כולה קמה בחצות הלילה ובג' המשמרות לקול התקיעה והתרועה, אמא אמא אמא... היא לא זקוקה באלול ל"עורו ישנים משינתכם", היא פוגשת את הגנחני גנח והילולי יליל בשליחות היחודית שלה לאורך כל השנה כולה... היא לא צריכה קרן של איל, כי בבין הזמנים האחרון הילדים כבר הוציאו לה קרנים... אבל היא שם וממשיכה להיות שם בנאמנות להיות הביביסיטר של ה' ולגדל לו את האוצרות שלו...

לא לחינם דוד המלך מתבטא לנו בחודש אלול 'לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ החיים', ודורשים חז"ל: אמר דוד לפני ה': יודע אני בך שאתה משלם שכר טוב לצדיקים בעוה"ב אבל איני יודע אם יש לי חלק עמהם, אבל כשהוא יודע שנשות ישראל הצדקניות מצטופפות ובאות עם הילדים כדי לראות אותו מפזז ומכרכר בכל עוז לפני הארון הברית, ומיכל בת שאול נזעקת לכבודו ואומרת: איך אתה מתבזה מול האמהות האלו- מלשון שפחות... דוד המלך עונה לה בתקיפות: ונקלותי עוד מזאת והיית שפל בעיני ועם האמהות (אשר אמרת עם אכבדה)!! אומרים חז"ל: הלוואי ויהיה לי חלק עמהם בעוה"ב... כלומר: הלוואי והייתי רגוע ושאנן כמותם שיש לי חלק עוה"ב מובטח כמו שלהם...

ומה הביאור בזה??

אומר דוד המלך: כשאני ממליך את ה' בבית הכנסת עם השופר... מי יודע כמה כיוונתי... מי יודע אם קלעתי לנקודה... הלב מלא בסערות ותהיות האם אני עושה רצון ה'... אבל אמא?? אמא היא רגועה, היא תמיד יודעת מה ה' רוצה... הילדים תוקעים לה ואומרים לה בדיוק מה ה' רוצה בשניה זו... היא שומעת קול שופר!!! אוהו שומעת... תוקעים לה בתוך האוזן... והיא מבין מה ה' כעת רוצה ממנו ביד נביאיו- הלא הם הילדים הקטנים שבכל רגע נתון דורשים את שלהם... אומר דוד המלך: אני מקנא בהם!!! יהיה חלקי עמהם!! אנא אמא יקרה: קחי את זה איתך, ותכירי בשליחות שלך כאן בבית הכנסת שבבית מתוך התקיעת שופר אמא אמא אמא...

בא נשכח שבשופר לא צריך לתקוע!! מספיק לשמוע!! רק לשמוע מה נדרש מאמא בכל יום נתון מול הילדים שלה... מדובר במאה תקיעות... מאתיים... ולמעלה בקודש למי שרק יתנדב לספור...

העצמה אישית תורנית

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה לכתובת:
e.shalhevet@gmail.com

קול שלהבת
KOL SHALHEVES

ניתן להאזין לשיחות המרתקות
בנושאים:

חינוך
יעוץ נישואין
אמונה
השקפה
ועוד נושאים מגוונים

באידיש, עברית ואנגלית

בקול הלשון:

03-6171103

073-2951103

במחיר שיחה רגילה

בחו"ל קול שלהבת:

929.222.9900

האם הפסוק והשיר 'קול דודי דופק פתחי לי' קשור לחודש אלול???

כן... זה היה ניתוח בלתי נמנע!! מה לעשות... חיי נישואין מורכבים על הדדיות!! אני בשבילך ואתה בשבילי... אם רק אחד מהצדדים יזום... אם רק הוא מתרפס והשני רק עושה טובה ולא מגלה אף פעם עניין מצידו... זו הגדרה של 'מורדת'!!! זו מערכת נישואין צולעת... אי אפשר ככה להמשיך...

בכאב עצום הדוד נאלץ לממש את האיום... לאחר כמה וכמה פעמים שהוא הבהיר לרעייה: כן, אני חפץ בך... אבל אני מוכרח לשמוע שגם את חפצה בי... אם אני תמיד ארגיש חד צדדי!!! שרק אני חפץ בך ואת לא בעניין... אנהני נאלץ לפרק את הקומה השנייה של הבית... אמנם הקומה הראשונה תמיד תשאר... הקומה הראשונה זו מערכת היחסים של אב ובן... הקב"ה תמיד נשאר אבא ואנחנו בנים, וביחסים של אבא ובן, זה יכול להיות חד צדדי!! אבא יזום, אבא מתרפס, גם אם ענקי בועט בו... דוד ממשיך לאהוב את אבשלום גם אם הוא רוצה להרוג אותו, אבא זה מערכת יחסים מאוד איתנה ומעוגנת!!! שום דבר לא יכול לפרק את הקומה הזו!! וזה הנס שלנו, בין כך ובין כך קרוים אתם בנים... אבל הקומה השנייה שה' השתוקק להתקדם ולבנות איתנו, זו מערכת נישואין!! כאן חייב להיות הדדיות... אם זה חד צדדי אז לא נותר אלא להחריב את הקומה,

והרעייה שבורה ורצוצה... לא מעכלת ולא מתנחמת... בלילות יושבת לה ובוכה בכי תמרורים מרוב געגועים... אוכלת את הלב ומורטת שערות ראשה ולא סולחת לעצמה... אוי בעלי, אם רק הייתי יכולה להחזיר את הגלגל אחורה... אם רק היית רואה כמה אני צריכה אותך לא היית עוזב...

נכון, נכון שהגעית באותו לילה ונקשתי בדלת ואני נתתי לך לחכות בחוץ... אבל זה לא בגלל שלא חפצתי בך... אלא בגלל שהייתי בטוחה שאתה בכיס שלי... תמיד כ"כ יזמת ובאת לקראתי ונתת לי תחושה שאתה תמיד לרשותי... ואין לי מה להפסיד... אם רק הייתי יודעת שאני עלולה להפסיד אותך היית רצה כנשוכת נחש ופותחת לך את הדלת... הנה בעלי... תראה!!! תראה מה קורה איתי עכשיו... אני יושבת לי וראשי חפוי... חברותי מציעות לי כל מיני הצעות שידוכים... מנסות לפתות אותי שובי שובי השולמית ונחזה בך... אבל לא!! אני דוחה את כולם!!! אני אומרת להם: אין לכם מה להציע אותי... אין לבעלי שום תחליף בעולם!!! לא היה כמוהו ולא יהיה... חבל על הזמן... אני אשב פה ואחכה לו עד שהוא יחזור גם אם זה יהיה אלפיים שנה...

והאמת היא שהדוד לא באמת עזב... הוא בסה"כ תפס עמדת מחבא והוא מקשיב לכל מילה... כל מילה שהיא אומרת כעת זה בדיוק במקום... זה בדיוק מה שהיה חסר בבית שלנו... ולמרבית האבסורד מתברר שדווקא כעת!!!! בלילות הארוכים והמשמימים... מול הכרית הרטובה והגעגועים הבלתי פוסקים... דווקא עכשיו משהו טוב מתחיל לקרות... משהו מתאחה בקרע...

הרעייה שעד היום ישנה... הביע אפאטיות וחוסר עניין, פתאום כל הגעגועים צפים... הדוד שכ"כ חיכה וציפה לפידבק מינימלי ולא קיבל... פתאום הרעייה מציפה אותו (בשלת רחוק) בכאלו משפטים של נכונות ואהבה... הרעייה הזו שכל דבר שהכי קטן שהוא עשה ולא מצא חן בעיניה עשתה לו ברוגז ואיימה עליו שהיא עוזבת ופוזלת למחוזות זרים... פתאום היא בעצמה מצהירה בכל נימי נפשה אני שלך לעולמים!! אני אשאר פה עגונה עד שתחזור...

ומתברר שדווקא עכשיו מתבשל ומתרחם פה בנין עדי עד... חכה חכה... פתאום יבא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים... יודעי דבר אומרים ש... שבזמן הקרוב לפתע הוא שוב יופיע... הוא שוב ינקוש בדלת... והפעם היא תפתח!!! אבל מממזה תפתח... וברגע שזה יקרה אז זהו... זה היה אחד ושמו אחד... מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה... אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבזו לו... הרעייה כבר מתאמנת על זה אלפיים שנה!!! ברגע שבעלי שוב ינקוש בדלת... הבית כולו ישרף מאש התשוקה... כי אתה ה' באש היצתה ובאש הגעגועים של הרעייה אתה עתיד לבנותה

עד כאן הסיפור... המשל והמשל מעורבים ביחד... ומעתה: נחזור לפסוק 'קול דודי דופק פתחי לי'!!! הפסוק הזה שייך לחודש תמוז אבל שאז דודי דפק... דודי הזמין יחוד... הזמין אותי להיכנס לארץ ישראל... להתקדם לקראת חדר יחוד... אבל אני יושבת ובכיתי לילה שלם... לא רוצה... לא מעוניינת ביחוד... בחודש תמוז אב מאסתי בבית המקדש, היה לי משעמם איתו... פולתי לכל הכיוונים, לא הבעתי עניין בקשר, ואז דודי חמק עבר... והסוף היה ש-מצאנו השומרים הסובבים בעיר היכוני ופצעונו, נשאו את רדיי מעלי שומרי החומות'.

זה הסיפור של חודש תמוז אבל... הפסוק הזה (בפרק ה' בשיר השירים) מתאר את שלב השבירה... שלב ההתרחקות שמערכת הנישואין ירדה לשפל של כל הזמנים... אבל 'אני לדודי ודודי לי', זה כבר השלב של הריפוי!! השלב של הלקחים!! השלב הזה שהרעייה שפעם לא הייתה מספיק בשלה לחיי נישואין ולא לגמרי קלטה שגם הדוד מחכה לפידבק... כעת היא מבינה את זה... ועוד איך מבינה את זה... היום היא מגיעה עמוסת לקחים... היום היא כבר מבינה שאני!!!! לדודי... אני גם יוזמת!!! לי גם יש מה להגיד לך... לא רק אתה בוחר בי... גם אני בוחרת בך... לא רק אתה צריך אותי, אלא גם אני צריכה

כולנו יודעים את מה שכתוב בטור ובשולחן ערוך ובכל ספרי המוסר, שדורשי רשומות אמרו: שחודש אלול הוא ראשי תיבות אני לדודי ודודי לי!! את זה כולנו יודעים...

משום מה יש עוד פסוק די דומה שגם הוא השתחל איכשהו לחודש אלול... הלא הוא הפסוק המרגש והמרטיט 'אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי...' יש על הפסוק הזה מנגינות מרגשות שנוהגים לשיר אותם בחודש אלול, ו... וזה גם בהחלט נשמע מאוד מתאים ומזכיר את חודש אלול... אני ישנה מן המצוות... והקב"ה בא לעורר אותי עם השופר לשוב בתשובה שלימה וכו'... ובפרט התוארים שבהם הקב"ה פונה אלי... פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי!! וכידוע: אל תקרי תמתי אלא תאומתי... וחז"ל מתבטאים על תאומתי ביטויים מבעיתים שאלמלא מקרא כתוב ויצא מפי חז"ל אי אפשר לאומרו: (רבה שיר השירים פ"ה) רבי נאי אמר: תאומתי כביכול לא אני גדולה ממנה ולא היא גדולה ממני, ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי: תאומתי מה התאומים הללו אם חושש אחד מהן בראשו חבירו מרגיש, כך כביכול הקב"ה אומר: עמו אנכי בצרה, והרי כידוע: חודש אלול הוא מזל תאומים!! וממילא הפסוק שבו הקב"ה דופק ומנסה לעורר ופונה אלינו בלשון תאומתי... זה ממש זועק שהפסוק הזה מתאים לחודש אלול...

עד כאן הסברתי עד כמה הפסוק הזה 'נדבק' על חודש אלול... אבל צריך לדעת שלא!! למען האמת לא!!! כמה שזה אולי מאכזב... וכמה שמתחשק לי ולך להשאיר את זה ככה כי זה נשמע כ"כ מסתדר ופנטסטי, וממש מתאים לדרשה של שבע ברכות... אבל לא!! הפסוק 'קול דודי דופק פתחי לי' זה לא שייך לחודש אלול!!! אדרבה... מבחינה מסוימת זו הקונטרה של אלול... תכל'ס: כלפי מה הדברים אמורים??

אז כידוע: שיר השירים בנוי בצורה של סיפור ומשל... מדובר ברועה שחשק ברעייה... הלא הוא הקב"ה שחשק בכנסת ישראל, שהיא אסורה וכלואה בארמון שלמה כביכול (כן, הליגער שלמה המלך לצורך העניין הציב את עצמו במשל, כאילו הוא מייצג את כוחות הנפש הבהמית שאוסרים את הנשמה הקדושה במאסרי הגוויה, והוא מסר אותה ל'בנות ירושלים'... הלא הוא כח המדמה והמתעורר שישמרו עליה שלא תברח לדודה ורעה) והרועה פונה לרעייה ומציע לה נישואין ומפתה אותה ללכת אצלו, ולאט לאט הוא מצליח לגרום לה לחמוק מארמון שלמה ולדבוק ברעה ודודה... ואז סו"ס השידוך נגמר בכי טוב... הדוד קידש את הרעייה... והתחילו להתכונן לקראת יום הכניסה... לקראת החדר יחוד... אבל כמו בכל דבר משהו שם נשחק ברבות הימים... הרעייה התרגלה שדודה ורעה תמיד מתרפס אליה... תמיד מחזר אחריה, תמיד חפץ בה... והיא בסה"כ צריכה לא לסרב לו... ואז הגיע יום בהרי אחד שבדיוק הדוד הגיע בשעת לילה ונקש על הדלת... פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי... ו... והיא בדיוק כעת רצתה לישון... ובדיוק ביום לא כ"כ התחשק לה, והיא לא בקטע, אבל מה לעשות שבעלי דופק... נו... ולכאורה אני אמורה לקום ולפתוח לו... מינימום של התייחסות...

אבל עוזב... אני כבר קלטתי את המשוואה, הוא תמיד מחזר אחרי, הוא תמיד היוזם, הוא תמיד מסביר לי כמה אני חשובה ויקרה לו וכמה הוא צריך אותי... אז שיחכה בחוץ!!! אני לא ממחרת לשום מקום... כן... ככה זה בכל דבר בעולם... מי שצריך אותי שיחכה... ואז קרה משהו נורא!!! הוא עמד בחוץ וראה שאני לא פותחת לו... לא מתייחסת אלי... והוא פשוט תפס את הרגלים והלך!!! נעלם!!! זהו!! ובהתחלה עוד יישבתי לי בנחת בבית ולא מיהרתי לשום מקום כי הייתי בטוחה שהוא עדיין עומד שם בחוץ ומחכה... אבל בשלב מסוים לפתע קלטתי שקיים סיכוי שהוא הלך... לא האמנתי... כי מהניסיון שלי אני יודעת שהוא אף פעם לא יברח... הוא תמיד יחכה לי... ואז קמתי בחשך לוודא שאני טועה... קמתי אני לפתוח לדודי ואז חשכו עיניי!!!

הוא באמת לא פה... הוא הלך... דודי חמק עבר... זהו!! הפעם זה קרה סופית... ואז בבת אחת הרעייה התמללה בהתקף געגועים עזים וברגשות מצפון... לא... אני לא מאמינה... איפה אתה... לאן נעלמת לי?? מה... לקחת אותי ברצינות? באמת חשבת שאתה לא מעניין אותי... שאני לא חפצה בך?? אבל זהו!!! דודי חמק עבר, בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא עניי...

זהו!!! כנראה נזכרתי קצת מאוחר... כן... לאחרונה מתחתי את החבל יותר מידי... לאחרונה רק הדוד יזום... רק הוא פונה אלי, רק הוא מחזר אחרי, ואני החלטתי כאמור שאין צורך להחזיר פידבק... הרגשתי כמו ילדה שאמא תמיד מתרפסת אליה והילדה אף פעם לא צריכה לשמור על הדדיות... אני תמיד יכולה להתפרץ... להטיח דברים... להותיר אדמה חרוכה ואמא תמיד תשאר פה בשבילי, אז זהו!! שבשלב מסוים כך גם נהיה סוג התקשורת שלי עם הדוד... זיהיתי אותו כמו 'אלוקים שלי', אתה תמיד תשאר להיות פה בשבילי... ואני אחליש מתי מתחשק לי להתייחס אליך ומתי לא... והדוד רמז לי כמה וכמה פעמים ש... שהוא לא מרוצה... מידי פעם הוא הפגין כעס... הוא נתן לי להבין שככה אי אפשר להמשיך בחיי הנישואין, אבל בסוף בסוף הוא תמיד המשיך לאהוב אותי ולקבל אותי איך שאני, כך שזה לא היה נראה לי רציני... והפעם כנראה שזה לאחר מעשה!!!

אותך... זה אלול!!!

זה ההבדל התהומי בין חודש ניסן לחודש אלול... חודש ניסן ויציאת מצרים זה 'דודי' לי ואני לו!! ביציאת מצרים רק ה' יזום... הוא בוחר בי... אני יושבת על הקתדרה והוא מבצע לי אותות ומופתים וכנשר יעירו קינו על גוזליו ירחף... מרעיף עלי אהבה בלי סוף... ולי לא נותר אלא להתלונן... אם משהו אחד הכי קטן חסר, אני כבר מאיימת לחזור למצרים... אבל בכל זאת הוא נתן בי אימון כי הוא הכיר בי!!! הוא ידע שאני אגדל... הוא ראה כי כבר עכשיו ניצנים ופוטנציאל של 'חסד נעוריך' אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה, והיום אני פה בשביל להחזיר לו אימון...

כן דודי ורעי... זרקת אותי כאן בג'וגל של דור 2026... מוקפת בכל מיני פיתויים... כולם קורצים לי שובי שובי השולמית... כולם מנסים להציע לי אלטרנטיבות ואני מתענגת בנאמנות וממתינה לך... אני מנותקת קשר מכל העולם כי ככה רצית... רצית אותי 'עם לבדד ישכון', אני משלמת על זה מחיר אישי כבד, כולם מזדהים אותי כסתם סנובית... אני ממודרת מכל הכיוונים כי אני מחכה לך...

ויש גם את הרגעים של ההסתרה... שמתחילים לשאול אותי שאלות: 'אנא הלך דורך'?? אם הוא באמת אוהב אותך... אז למה הוא עדיין לא חוזר אלייך?? אם ה' אוהב את החרדים לדבר ה' ואת עמלי התורה אז למה הוא לא מפנק אותם... למה יש צדיק ורע לו... והשאלות האלו דוקרות אותי כמדקרות חרב... ברצח בעצמותי חרפוני צוררי באמרים אלי כל היום איה אלוך?!! נו... ומה אני עונה להם?? איך אני 'מורחת' אותם? אז לא!!! אני לא מורחת אותם... אני לא מנסה למכור להם פרשנויות שהם יכולים להתווכח איתי... אני פשוט עונה להם: שיכול להיות!!! יכול להיות שאתם צודקות, יתכן שהוא לא אוהב אותי... אבל אז מה... אני אוהבת אותו... אני מתגעגעת אליו... ולכן אני פה מחכה לו... ואני מאמינה באמונה שלימה שיש בי כח לעורר אהבה!!! אני מציפה אותו באהבה... הוא רואה אותי... הוא יודע שאני מחכה לו בכליון עיניים... הוא יודע שאני לדודי!! אני פה בשבילך!! אני אוהבת אותו בלי תנאים!! כמו שהוא אהב אותי אז ללא תנאים- דודי לי ואני לו, אז כעת אני לדודי!!! אני אוהבת אותו גם בלי פידבק... ואני בטוחה שאני אנצח אותו... אני אציף אותו בכזו אהבה שהוא בבת אחת יופיע בצנאמי של אהבה וגעגועים... ואז כשהוא ינקוש בדלת זה יהיה לתמיד!!! אז הנה!!! זה ה'אירוע' של אלול!!!

אלול זה כבר השלב הבוגר של הרעיה שהספיקה ללמוד משהו במערכת הנישואין...

זה אני החרדי הקלאסי, שפעם ידעתי שאני אמור לשרוד את היהדות... ציפיתי שהמערכת והמוסדות והרבנים יעשו בשבילי את העבודה... הסכמתי לעבוד את ה' אבל בתנאי שהוא עומד בציפיות שלי... הסכמתי להתחזק בצניעות אבל ציפיתי לתמורה... הסכמתי להיות מדקדק קלה כבחמורה אבל ציפיתי שהקב"ה לא יאכזב אותי ויאפשר לי לעמוד בקצב החברתי החרדי... שיהיו ילדים... מצב פיננסי... עבודה טובה... דירה... אבל פתאום זה התחיל לחרוק... התחזקתי בשמירה מפגעי הטכנולוגיה וציפיתי שאז כל הבעיות יסתדרו כפי שהבטיחו לי בספורים, אבל זה לא קרה...

וברגע הראשון מאוד התאכזבתי וכבר היטלתי ספק ב'כדאיות'... אפילו טיפ טיפה רמזתי לרבע"ש באיום מרומז שבקצב הזה אני לא יודע אם אני אמשך ב'הוראת קבע', גם אם אני אמשך להיות חרדי תקני... אבל להתאמץ... ולהמשיך לעמול בתורה בכל החשק, ולהתנהג בדרכי החסידות... לא בטוח... כי אני לא מאוכזב ממך... כן... היו כאלו רגעים שאמרת לעצמי... אם הרבש"ע רוצה ממני משהו... אז שיעמוד גם בציפיות שלי...

כן... זה שלב בלתי נמנע!!! סוף כולנו היינו ילדים... כולנו היינו בגיל הזה שאבא ואמא התרפסו אלינו... כל בחור שמתחתן ברגע הראשון הוא בטוח שאשתו היא שכול של אמא שלו שהיא תחזור אחריו וכנ"ל אשתו חושבת אחריו!! זו טעות שכמעט אף אחד לא מדגל עליה... ואז לומדים מהחיים... יש כאלו שלומדים מהר ויש כאלו שזה אורך להם קצת יותר זמן...

אז תחשוב שאם אנחנו כלל ישראל- אם אנחנו עם הנצח ואנחנו פה הולכים לבנות עם ה' מערכת יחסים לטווח של בנין עדי עד לנצח נצחים... אבל להבין עניין בסה"כ תוך שית אלפי שנים...?? תשמע... יש סיכוי שזה נקרא להבין מהר... לי ולך זה נראה הרבה זמן... אבל בשביל נצח נצחים זה בגדר 'ברגע קטן עובתך' וברחמים גדולים אקבצך', ואנחנו כבר מבניים את זה!!! אני לדודי!!! ניתן לומר שגיליון שלהבת, עיקר עניינו הוא להטמיע את ההבנה הזו... שגם אם בהתחלה 'קול דודי דופק' ולא מיהרת לפתוח לו... הרי כעת 'אני לדודי'!! אני מבינה שהוא מחכה לשמוע מה יש לי לומר לו... ויש לי הרבה מה לומר לו... אני פה בשבילך... אני אחת איתך... ואת מה שאני עושה למענך אני אעשה בין אם אקבל פידבק ובין אם לא, כי אני במפגן נאמנות ואז אתן לך את המפגן הזה באהבה...

תכל'ס... האם זה נכון לשיר בחודש אלול 'קול דודי דופק פתחי לי וגו'??

אין שום בעיה!! אדרבה... בחודש אלול זה הזמן להזכיר לעצמי איפה הייתי... להזכיר לעצמי שפעם ישבתי שלובת ידיים וחיקיתי שהוא יזום... שהוא יתרפס אלי... ואילו עכשיו אני לא מחכה לו... אני לדודי!! הכדור אצלי... ונקדמה פניו בתודה!!! שחר קדמנו!! אני כאן בשביל להקדים אותו... ואז יקרב אותו יום נכסף ששש אשיש בה' תגל נפשי באלוקי כי הלבשיני בגדי ישע... כחתן יכהן פאר וכללה תעדה כליה... אחד ושמו אחד.

כינורות
מסעדה בלתי פורמלית

השבוע הבא

של הבית
מיסודם של הרב שמעון פינקוס צ"ל
והרב עזריאל טאובר זצ"ל

אנחנו שמחים להודיע כי בס"ד יתקיים סמינר שלהבת

בחלון המפואר 'כינורות' בעיר טבריה

בכשרות המהודרת של העדה"ח ירושלים

החל מיום חמישי י"ד אלול עד מוצש"ק ט"ז אלול - פרשת כי תבוא

בואו להתחמם בשבת מרוממת עם חוויה רוחנית איך אפשר להיות יהודי שמח עם אתגרי דורנו

בהשתתפות הרבנים החשובים:

הרב אברהם ישראל קליין שליט"א
מרבני שלהבת

הרב מרדכי נתן טאובר שליט"א
בנו של ר' עזריאל טאובר זצ"ל

הרב שמואל פולק שליט"א
עורך עלוני שלהבת ואז נדברו
נשיים: הרבנית ר. קליין

ההרצאות בעברית

לרישום ולפרטים התקשרו עוד היום לטל: 04-9509000

כדי שתהא השלהבת עולה מאליה

"וצדיק באמונתו יהיה" **מאת הרב ישראל קליין שליט"א**

נשמה שנתת בי טהורה היא

בכל שנה כשהימים האלו מגיעים, ימי חודש אלול, כל אחד ואחד שואל את עצמו, וככל שהזמן הולך והאדם נעשה מבוגר יותר ויותר, השאלה הזו מנקרת בליבו ומכרסמת בו עוד ועוד. אנחנו מתחזקים כל שנה, מתאמצים כל שנה, רוצים וחפצים כל שנה להתקרב לקדוש ברוך הוא, והיאוש מכרסם בנו בכל פינה ובכל דרך אפשרית. לכל אדם יש רעשים פנימיים שאומרים לו, תשמע, זה לא הולך, זה לא עובד. תעשה טובה, נכון, חודש אלול, צריכים לשיר ככה כמה שירים מרגשים, "מכניסי רחמים", "אבינו מלכנו", כנהוג, "היום הרת עולם" ועוד כל מיני שירים יפים כאלה. אבל למעשה ותכל'ס, זה לא איזה משהו שבאמת אתה אמור עכשיו להפוך את העולם מזה. מה שהיה הוא שיהיה. והיצר הרע לא נותן לנו את הכוח והפריזוילוגיה והעוצמה באמת לנסות להשתנות, להבין שהימים האלו הם באמת ימים גדולים ועצומים ואנחנו יכולים לפעול בהם.

היאוש הזה, ככל שהאדם מתבגר יותר, ככה הוא תוקף אותו יותר ויותר, כי בתוך ליבו יש איזה נחש פנימי שלוחש לו קולות כאלה מאימים: "עזוב אותך, מכירים אותך כבר משנות המ'מים, משנות הנ'נים, משנות הסמ"כים, העי"נים, הפ"אים וזה בסדר. מכירים אותך, אל תתלהב יותר מדי, אל תנסה לעשות פה סערה בכוס מים, תרגיע, הכל בסדר. תן לעבור את הזמן הזה, ניפגש בחג הסוכות לחיים טובים ולשלום". זה בעצם התחושה שקיימת עמוק עמוק באיזשהו מקום בלב של כל אחד ואחד מאיתנו.

שמעתי מהרב וולבה שאת השאלה הזו הציב פעם, שהציב רבי ירוחם בזמנו בישיבת מיר. כידוע, בישיבת מיר בימים האלו הייתה התרגשות נוראית מקדושת הימים האלו. היו אנשים מגיעים מבחוץ וממרחקים כדי לשהות בישיבה בימים הנוראים. אפשר לומר שגולת הכותרת של הימים הנוראים בתקופה הזו של החגים הייתה שמחת תורה. שמחת תורה, רבי ירוחם היה עומד על גבי הכיסא או הספסל וחורו חרוזים בשבחה של התורה, בשבחם של ישראל, בשבח הניסיונות שיהודים עומדים בהם וכל הדברים שמסביב לזה, ומלהיב את הציבור לרקוד לכבוד התורה ולכבוד השם.

באחת השנים רבי ירוחם נעמד על הספסל ושאל את כולם שאלה: "תגידו לי, מי הוא היהודי האמיתי? היהודי האמיתי הוא היהודי של כל ימות השנה או היהודי האמיתי הוא היהודי של אלול ותשרי? מי אנחנו באמת?". זו שאלה שכל אחד שואל את עצמו בימים האלו. האם כל הסיפור הזה של הימים הקדושים של אלול

המשך בעמ' הבא

"וצדיק באמונתו יחיה"

מאת הרב ישראל קליין שליט"א

המשך מעמ' קודם

לגלות שהחטאים שאנחנו מסגלים לעצמנו במשך כל ימות השנה זה חטאים של במקרה ולא בעצם.

כידוע, הסוד של כפרת יום הכיפורים הוא שני שעירים. אחד הדברים שיש בכפרת יום הכיפורים, הכפרה המרכזית זה השעיר ששולחים אותו לעזאזל. ושני השעירים האלו צריכים להיות שווים בקומה, שווים בדמים, לקיחותם כאחד. ואחרי זה מפרישים אחד שהוא מגיע להשם ואחד מגיע לעזאזל. מה הסוד העמוק של אותם שני שעירים? מה הנקודה כאן? אז ראיתי בספר "פחד יצחק" פעם באחד השנים שהוא מסביר כאן דבר עמוק ביותר: הגילוי של כפרת יום הכיפורים של השעיר לעזאזל מגלה, הרי יעקב אבינו כשבא לקחת את הברכות מעשו, הוא היה לבוש ונראה כמו עשו. ויצחק עומד ותמה: "הקול קול יעקב והידיים ידי עשו". יצחק תמה, הקול קול יעקב והידיים ידי עשו. התמיהה הזו עומדת עלינו בכל שנה ושנה כאשר אנחנו באים לקבל את ההשפעות לקראת השנה החדשה. מצד אחד יש לנו את הקול תפילה שאנחנו עומדים ומתפללים לפני השם יתברך וניכר הקול קול יעקב, אבל אנחנו סיגלנו לעצמנו עבירות כל ימות השנה.

מהו הגילוי המיוחד? שהעבירות שלנו זה כמו יעקב אבינו - זה תחפוש, זה לא באמת המהות שלנו. המהות שלנו זה קודש קודשים, זה יעקב איש תם, יעקב איש חלק, אין לו שערות. השערות האלה לקוחות מהשערות של עשו, זה רק תחפוש של, זה לא האמיתי שלו. האמיתי שלו זה "גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך". וזה מה שמתגלה בכפרה של יום הכיפורים, בכפרה של השעיר המשתלח. הם שווים בקומה, שווים במראה, שווים בדמים, כביכול יעקב נראה כמו עשו. אבל כשמישהו מתבונן יותר לעומק, רואה שאצל יעקב זה איש חלק, עשו הוא איש שעיר. כמובא במדרש המשל הפלא: המדרש אומר משל לקוין, קוין זה אדם שקווצותיו תלתלים, קוין וקירח שנכנסו לגורן. הקוין והקירח שנכנסו לגורן ובגורן מעיפים קליפות. מעיפים את החיטים כדי לברר אותם מהמוץ. ואותו אדם שהוא מלא שערות, קוין, כל הלכלוכים, המוץ, הפסולת - הכל נדבק בתוך השערות שלו. ואילו האיש החלק, למרות שנופל עליו לכלוך, אבל בשנייה אחת הוא מסיר את זה.

זה יעקב אבינו זה עשו. עשו הוא איש שעיר, איש שעיר פירושו של דבר שכל החטאים נדבקים בו, הופכים להיות חלק מהמציאות שלו, חלק מהאישיות שלו, חלק מהווייתו. אצל יהודי מתגלה שכל החטאים של איש חלק, ברגע אחד הוא יכול להסיר את זה, ברגע אחד הוא קיח, הוא חלק. החלק השעיר שעל צווארו זה תחפוש, זו לא המציאות האמיתית שלו. המציאות האמיתית שלו זה לא תימהון לבב.

אם אנחנו מדברים על בן אדם, נגיד שאנחנו רוצים עכשיו לזהות את המהות של אותו בן אדם, ואני עולה למחלקה, הוא נמצא במחלקה בבית חולים תחת השפעת נרקוז, הוא עכשיו עבר ניתוח, נמצא בחדר התאוששות. האם אני אוכל לקבוע שזו המציאות של האדם ולהגיד הבן אדם הזה הוא לא שפוי בדעתו? ודאי שלא.

אני צריך לחכות שהשפעת הסם תפוג וככה אני אגלה את האדם האמיתי. הווה אומר, אומר רבי ירוחם: האדם האמיתי שלנו זה הימים שבהם הקדוש ברוך הוא נותן לנו את היכולת לצאת מתוך ההרדמה, מתוך זה שהיצר הרע מסמם אותנו, לצאת משם ולגלות את האני הפנימי של כל אחד ואחד מאיתנו.

לפני שנים נסעתי פעם בימים האלו, בעשרת ימי תשובה זה היה, נסעתי בדרכים לתת דרשה באיזה מקום. והנה אני רואה לפני משאית ענקית ארוכה מאוד מסתלה כתוב: "מיליון בני אדם לא טועים". מיליון בני אדם לא טועים? אני מסתכל על הפרסומת, זה מושך את העין. "מיליון בני אדם בחרו בטוט מורין כתכשיר להסרת שומנים". משעשע. אבל אני חושב לעצמי: וואו, אתה הולך עכשיו לתת דרשה, יש מיליארדים של אנשים בעולם שבכלל לא יודעים מה זה ראש השנה ויום הכיפורים. הפרסומת מאוד משכנעת, מיליארד בני אדם לא טועים, שמונה מיליארד בני אדם בעולם לא טועים, רק אתם קומין יהודים דתיים, חרדים, מבינים מה הולך כאן. מה הסיפור?

אבל מה האמת האמיתית? לפי איך שרבי ירוחם מסביר לנו, אם היה כתוב מיליארד בני אדם לא טועים אבל הייתה כוכבית קטנה - מיליארד בני אדם מסוממים, האם היו לנו שאלות? האם היה לנו בזה משהו שזה היה מרגש אותנו? מסוממים, כולם הולכים עיוורים, כולם מגששים באפלה. רק אנחנו רואים את האמת הנכונה והאמיתית וזה הסוד של החיים שלנו, שהקדוש ברוך הוא נתן לנו את המתנה הגדולה והנפלאה והקדושה הזאת של חודש אלול, שאנחנו יכולים קצת לצאת מתוך הסם שמסמם אותנו היצר הרע כל ימות השנה ולגלות מי האני האמיתי שלי. האני האמיתי שלי זה גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך. פנימיות נפשי וליבי רוצה וחפצה ומשתוקקת בכל נפשה ובכל מאודה להתקרב לקדוש ברוך הוא, להתייחד עם בורא עולם, להרגיש את אותה הרגשה פנימית עמוקה של "אני לדודי ודודי לי", שהקדוש ברוך הוא דוד אהוב ונחמד שאנחנו רוצים רק להתקרב אליו ולשמעו ולקיים את מצוותיו ותורתו. והקדוש ברוך הוא יעזור שנזכה בעזרת השם לנצל את הימים האלו כראוי ובאמת לגלות את האני הפנימי האמיתי של כל אחד ואחד מאיתנו.

ותשרי זה לא סוג של הצגה? מי האני האמיתי שלנו? מי אנחנו באמת? ורבי ירוחם אומר בצורה ודאית וחותכת: "ברור הדבר שהיהודי האמיתי זה היהודי של אלול ותשרי, הוא היהודי הפנימי האמיתי ולא היהודי של כל ימות השנה". דבר שאנחנו מרימים גבה לשמוע אותו, לרבי ירוחם היה פשוט שזו המציאות. היהודי האמיתי זה היהודי של חודש אלול ותשרי.

והוא הסביר את הדברים. הוא אמר כך: אנחנו אומרים "על חטא שחטאנו לפניך בתימהון לבב". "תימהון לבב" זהו החטא האחרון שאותו אנחנו אומרים לפי מנהג אשכנז ביום הכיפורים. הכל הולך אחר החיתום. מה המיוחד בתימהון לבב? מה זה תימהון לבב? אמר רבי ירוחם: הלכתי ובדקתי בחומש כאשר נאמרה המילה "תימהון לבב", רש"י מתרגם את המילים "תימהון לבב" למילה צרפתית עתיקה - "אשטורדישון" כלעז, אמר רבי ירוחם: את פירוש המילה הזו ומצאתי במילון צרפתי עתיק, שפירוש הכוונה היא לאדם שנמצא תחת השפעת נרקוז.

כלומר, היצר הרע, המציאות של העולם הזה, הקשיים שאיתם אנחנו מתמודדים יום יום, מביאים אותנו למצב כזה של ערפול חושים. מביאים אותנו למצב כזה שאנחנו פועלים מחוסר תבונה ודעת, לא מתוך מחשבה רציונלית, אלא מתוך משהו כמו אדם שהולך מושפע מסם. ולכן משם נובעים כל החטאים וכל הנפילות והירידות שלנו. היצר הרע, העולם הזה, הפיתויים שיש בעולם הזה מפילים אותנו, מזיזים אותנו מהמטרה האמיתית שלשמה הגענו לעולם, מהיעדים שהצבנו לעצמנו, מהמטרות שרצינו להשיג, ולכן אנחנו נופלים ולא משיגים. אבל באמת גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך. בפנימיות ליבו של כל אחד ואחד טמון הכוח הגדול והאדיר שהוא רוצה לעשות רצון אביו שבשמיים, ומי שמפיל אותנו זהו התימהון לבב, הסם שהיצר מסמא את עיניו.

הדברים האלו מפורשים גם בדברי ה"נפש החיים", שיסוד כל עניין התשובה, איך יהודי חוזר בתשובה לקדוש ברוך הוא, הוא מפני העובדה האמיתית הפנימית העמוקה שיש בנפש כל אחד ואחד מאיתנו. תהיה דרגתו אשר תהיה, אפילו הרשע שבישראל, בתוך ליבו הוא רוצה לעשות רצון אביו שבשמיים. כמו שמבואר ב"נפש החיים" על הדין שכולנו מכירים כאשר אדם צריך להקריב קורבן - הוא צריך להקריב את הקורבן לרצונו. וכמו כן כאשר אדם צריך לתת גט לאשתו - הוא צריך לתת את הגט לאשתו לרצונו. והדין הוא שגם כופים אותו עד שיאמר "רוצה אני", למרות שהוא לא רוצה לתת גט וכופים אותו עד שיאמר "רוצה אני", זה נקרא רצון.

ונשאלת השאלה: איזה מין רצון זה? כאשר כל הרצון שהוא מביע כאן זה רק מפחד מההכאה הבאה, מהאגרופ הבא או מהסטייה הבאה, במה זה ייקרא רצון? מדוע זה נקרא רצון? והתשובה לכך, אומר הרמב"ם: כיוון שהוא מישראל, רוצה הוא לקיים את כל המצוות ולהתרחק מכל העבירות, אלא שיצרו הוא שחוקפו. והעכשיו שהוכה, תשש כוח היצר. היסוד הגדול הזה הוא יסוד חשוב ונשגב בהבנת עומק הנפש של היהודי. בעומק נשמתנו, כמו שמבואר שם באריכות ב"נפש החיים", יש לאדם שלושה חלקים בנשמה הגלויים לנו יותר, שנקראים נפש-רוח-נשמה. חלק הנפש והרוח נדבק בהם חטא, אבל חלק הנשמה גם כאשר האדם חוטא לא נדבקה בו הזוהמה של החטא. "אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא" - האדם נשאר טהור, הוא נשאר זך, הוא נשאר נקי ובו לא נדבקה הטהומה. כי כשאדם חוטא, חלקי הנשמה, החלק הזה שנקרא נשמה, מסתלק מן האדם. ורק אחר כך כשאדם שב בתשובה, החלק הזה חוזר אליו. "נשמה שנתת בי טהורה היא" - זה החלק של הנשמה שנמצא אצל כל אחד ואחד מאיתנו. נפש-רוח-נשמה, והחלק הנשמתי לא נפגם לעולם.

איך אדם חוזר בתשובה? כאשר הוא נדבק באותו כוח עליון של כוח הנשמה, כפי שקורא לזה רבנו ה"נפש החיים", הוא נדבק במאור הגדול ביותר, בעומק דברי תורה. עומק דברי תורה מגלה את כוח הנשמה של העמוק מאוד, ואז הוא יכול להמשיך לתוך העולם הארה מתוך אותו מקום שאליו הוא מטפס וכך הוא מתקן את עצמו. הווה אומר שהדרך לתקון כל המעשים כולם נובעת מהעובדה הפנימית הזו שבתוכנו אנחנו רוצים לעשות רצון השם. באמת כביכול הנשמה של יהודי לעולם לעולם לא נפגמת בשלמות, היא לא מגיעה לתכלית הרוח, אלא תמיד יש נקודה של אור בתוך הנשמה ואת הנקודה הזו אליה אנחנו צריכים להתחבר. לגלות שכל מה שאנחנו עושים בעצם במשך כל ימות השנה זה דברים שאנחנו מסגלים לעצמנו על ידי כוח הרע שיש בעולם, אבל זה לא המציאות האמיתית שלנו, זה לא האני האמיתי שלי. האני האמיתי שלי זה "גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך". זה הסוד שבעצם כל העניין של תשובה, ובפרט בפרט כשאנחנו מדברים על התשובה שהיא נובעת ויוצאת מתוך עניין התשובה של יום הכיפורים. "יום הכיפורים קץ מחילה וסליחה". ומה הגילוי של קץ מחילה וסליחה? שבאמת מתגלה יהודי ביום הכיפורים, מגלה שרצוני לעשות רצונך.

נה, במשך כל ימות השנה, כמו שאנחנו אומרים בווידי שם לפי התפילה בוידי תפילה זכה שנוסד על ידי ה"חיי אדם", שבאמת בלי העניין של הפרנסה והכלכלה וכל הדאגות שיש לנו, כל מה שהיינו רוצים - היינו רוצים להיות ספונים בבית המדרש, לומדים ועוסקים בתורתו של השם ומקיימים מצוותיו. אין לנו באמת בתוך תוכנו רצון פנימי אחר חוץ מלהיות דבוקים בהשם. והגילוי הזה הוא זה שממשיך את כפרת יום הכיפורים בעומק הדבר. זה בא

סדרת שיעורים חדשה של הרב ישראל קליין שליט"א, להצית את השלהבת

קול הלשון. מספר ישיר: 073-2951352 להקיש 2 ואח"כ 1.